

Neiztrohnjen jezik

(Po Prešernu)

Grob kopljejo, de zadnji merlič bo vanjga d'jan,
obraz ženice stare perkaže se na dan.
Kopači ostermijo, de 'z ust njih sape ni,
manj vstrašeni pogrebci vanj mečejo persti.

De nos je kljukast, ojster, bi lahko sodli vsak,
ak bi ne bil ga stisnil pod zemljo sklad težak;
bile široke usta, obrazek bil razrit,
ak bi ne bil povsodi tako z zemljo pokrit.

Dalj čas ni trupla gledat, puh prvi ga zdrobi,
jeziček le zavzetim ostane pred očmi;
še vije se, še miga, ko de bi v ustih bil,
živahno poskakuje, ko de bi bil še živ.

Vsi prašajo, kdo zadnji v to jamo d'jan je bil,
molčeca b'la je nuna, ker ni ji jezik zgnil.
Ker kamna tam ni bilo, pa k fajmoštru teko,
ta v bukve berž pogleda in pojasni tako:

»Tu Urša Gobezdalec je našla mirni kot,
ko mogla ni dobiti ga vso življenjsko pot.
Vso vaško pošto ona veršila je zvesto,
nič skrito ni ostalo, kar je do nje peršio.

Takoj te je obrala od glave do pete,
če so le skoz vasico ponesle te noge.
Nikogar ni pustila: gospoda fajmoštra
in Fikuža berača — obrala je oba.

Al' ko je čula pravit, de mlinarjev gospod
postal je černošolec, takoj je šla na pot.
Hitela vsa vesela je urno v drugo vas,
de tam bi razodela, povzdignila svoj glas.

Al' smrt jo je zgrabila terdo za vrat z roko,
nič več ni govorila in šla je pod zemljo.«
Vsi pravijo, de nji pač svet molk ne brani gnit;
vsi pravijo, de jezik ta njen ne more bit'.

Ta Urškin je jeziček, študent jim govori,
ak' bil bi kake nune, bi mir ji dala kri,
o, molk ne, le novice ji branijo trohnet,
ki trositi z jezikom ne more jih med svet.

Mi jezik ji vzemimo, na trgu naj visi,
de dan današnji prejde, da prava noč mini,
spet zajtro ga poglejmo, in če se pomiri,
pred mačko ga vrzimo, naj z njim se pogosti!

Per njem naj klepetajo ženice dolgo v mrak,
vso vas naj oberéjo, okužijo naj zrak.
Kar so novice prej dale, ko jezik je živel,
od njega naj prejmejo, da bo spet mir imeli!

Obesili so jezik, na tergu sred vasi,
per njem so klepetale zvečer ženice tri.
Ko vstane drugo sonce, se jezik tak sterdí,
ko v dimniku klobase, de kaj požreti ni.